

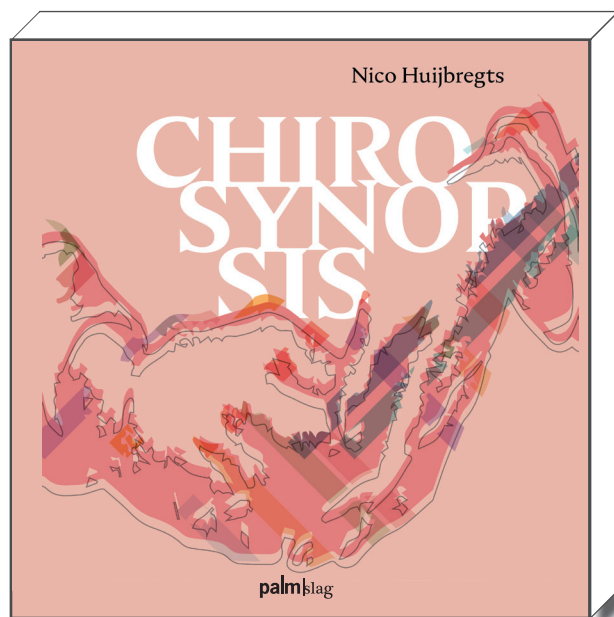
De handen van mijn moeder

Over een paar maanden sterft mijn moeder. In de ochtend. Ik zal er niet zijn, ik logeer bij een vriend in Amsterdam. Later die dag zie ik samen met hem op tv Marco van Basten, superieur, elegant, het Nederlandse voetbalelftal definitief naar zijn eerste en enige Europese titel volleren. Voorlopig zit zij nog als altijd in de voorkamer in haar stoel met jagersmotief. Ze zit daar vaak. Soms alleen. 's Zondags met familie. Of met bezoek dat sporadisch langskomt. 's Avonds met haar man Kees. Met haar kinderen. Soms zit ik naast haar. Soms zonder ik mij af in de achterkamer van het huis, een onopgemerkte getuige van anderen, hun verhalen. Mijn moeder zit nooit op een andere stoel in de voorkamer, waarvan overigens ook het interieur nauwelijks verandert. Zij en wat haar omringt is onbeweeglijk en stil. Vandaag zag ik voor het eerst haar handen. Ik heb nooit mooier handen gezien. Hoewel ik voor dit moment haar handen regelmatig in de mijne heb gevoeld, heb ik alleen nu en in de korte tijd die haar rest een zachtheid ervaren die niet eerder over mij gekomen is en nooit weer over mij zal komen.

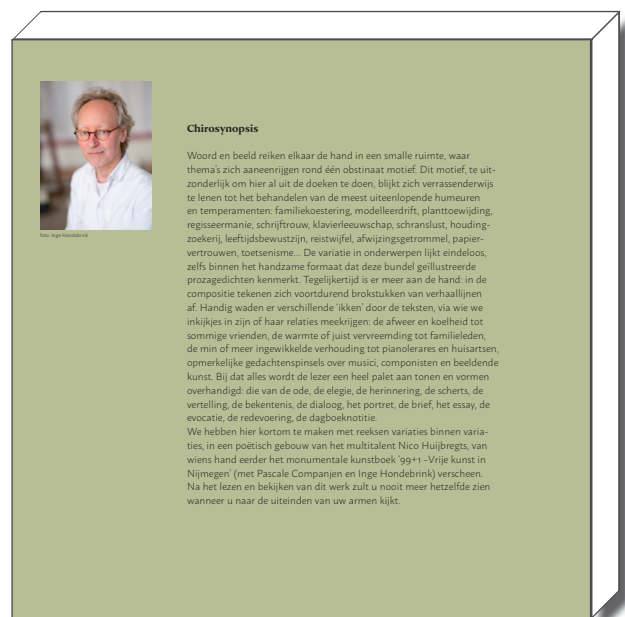
Ik doel niet op de zachtheid van de huid van haar handen. Zonder directe aanleiding en niet

ingegeven door de macht der rite, houden wij plotseling elkaars handen vast terwijl zij, gezeten in haar stoel, en ik, naast haar, spreken, moeizaam soms, over haar ziekte, dijtes, mijn doen, niet mijn laten, geloof ik, en datjes. En dan bewegen, in elkaar, onze handen en word ik opgenomen in een allesoverheersende tederheid. Het beeld van een gezicht rustend in de liefdevolle of troostende handen van een ander, kan maar ternauwernood een fractie van de vrede toelichten, die me toevalt wanneer mijn vingers, een beetje nerveus, de boven- of binnenkant van de handen van mijn moeder lichtjes raken. Het zijn niet mijn handen die ze in de hare houdt, het is mijn leven dat – ook al ligt de angst voor de schok van de dood van mijn moeder in het vizier – tot stilstand komt, samen met die draaijke van tijd, handelingen, dingen en woorden waarvan ik deel uitmaak. En al hoor ik mezelf en mijn moeder praten, raast buiten het verkeer, vervalt langzaam maar zeker haar lichaam gram voor gram tot stof, het worden bewegingen traag als het voorbijglijden van een wolkenloze waterblauwe lucht.

tekst 'De handen van mijn moeder'

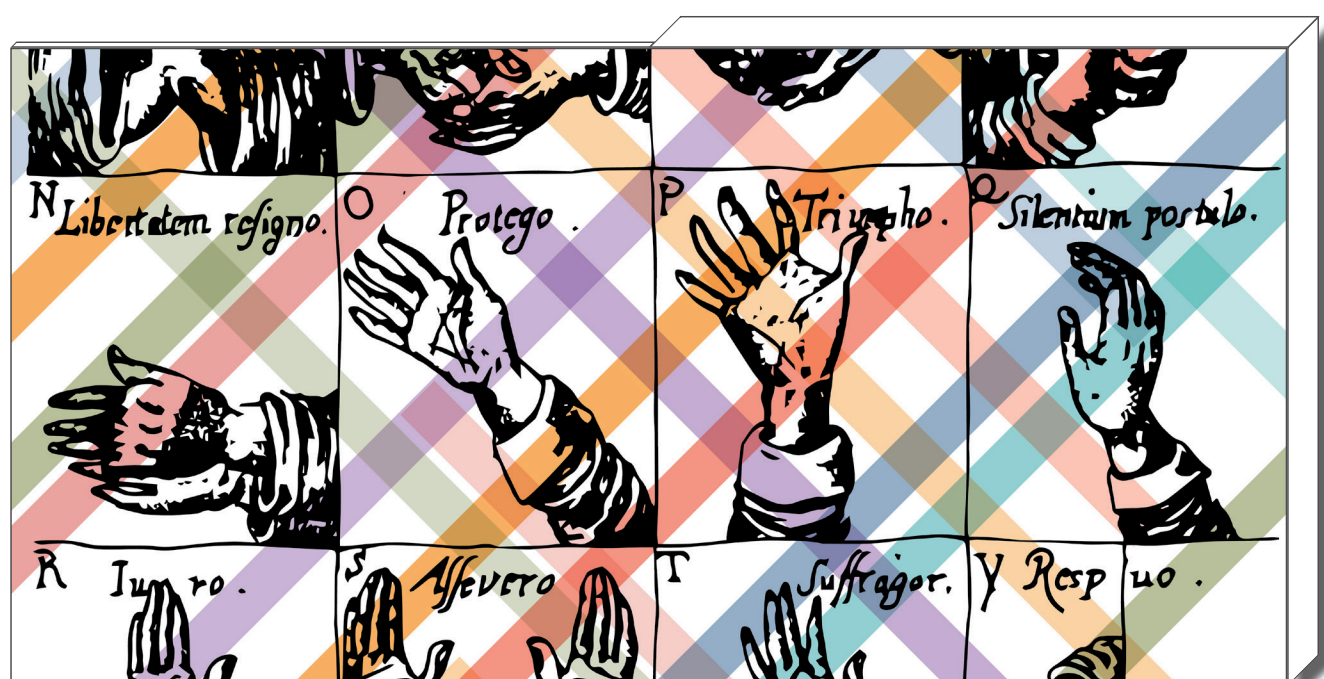
voorkant boek

achterkant boek

illustratie van Nico Huijbregts

visualisatie schutblad

formaat boek 20 x 20 cm
 geheel full colour gedrukt
 104 pagina's (geschat)
 tekst & de 10 illustraties: Nico Huijbregts
 grafische vormgeving: Pascale Companjen
 portretfoto: Inge Hondebrink
 tekst achterkant boek: Leon Verschuur